

Arrest

nr. 124 184 van 19 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is gehuwd met de heer M.V, van Belgische nationaliteit.

Op 11 april 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in haar hoedanigheid van echtgenote. De kinderen van verzoekster, V. E. (° 6 oktober 1984), V.E. (° 13 september 1979) en V.E. (° 18 februari 1983), hebben de Belgische nationaliteit.

Op 11 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel van het middel dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar dossier en meer bepaald met de situatie van haar echtgenoot op het niveau van tewerkstelling. Ze betwist niet dat haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering ontvangt doch ze stipt aan dat haar echtgenoot overeenkomstig de Belgische wetgeving van een maximale vrijstelling van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening geniet, hetgeen betekent dat hij niet meer moet ingeschreven zijn als werkzoekende, dat hij een aangeboden dienstbetrekking mag weigeren, dat hij niet meer beschikbaar moet zijn voor de arbeidsmarkt en dat hij ambtshalve niet meer ingeschreven is in een PWA. Ze verwijst hiervoor naar het infoblad van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Ze benadrukt dat haar echtgenoot overeenkomstig de specifieke reglementering aangaande werkloosheid volledig in orde is. Verder stipt zij aan dat de achterliggende gedachte van de wetbepaling “een werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt” is ingegeven door de meest voorkomende omstandigheid, namelijk dat de werkloosheidsuitkering na verloop van tijd qua bedrag vermindert en dat een persoon zijn uitkering kan verliezen indien hij niet aan de voorwaarde – het actief zoeken naar werk – voldoet. Zij geeft aan dat de situatie van haar echtgenoot totaal verschillend is. Hij heeft onafgebroken, tot zijn pensioengerechtigde leeftijd, een werkloosheidsuitkering als samenwonende met gezinslast, zonder dat hij actief op zoek dient te zijn naar werk. Voorts stelt verzoekster dat het inkomen naar Belgische normen toereikend is hetgeen blijkt uit het feit dat door de overheidsinstanties werd geoordeeld dat een bedrag van 43,65 euro als samenwonende met gezinslast volstaat. Uit dit alles meent verzoekster dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

In een tweede onderdeel van het middel geeft verzoekster aan dat zij niet op haar lauweren blijft rusten. In de 15 jaar dat zij in België verblijft, heeft zij steeds deeltijds gewerkt bij de huurdersbond Oost-Vlaanderen onder een contract van onbepaalde duur. Zij stelt dat zulks blijkt uit de door haar voorgelegde loonfiches. Voorts geeft zij aan dat haar inkomen stabiel en regelmatig is en een extra betekent voor het gezin. Zij stelt dat haar inkomen bij de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot dient te worden geteld teneinde te oordelen of zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel, hetgeen de toetssteen is. Zo blijkt dat het gezinsinkomen 1438,55 euro per maand bedraagt en aldus ruim boven de grens gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet ligt.

In een derde onderdeel van het middel stipt verzoekster aan dat verweerder een behoefteanalyse had moeten maken overeenkomstig artikel 42, lid 2 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de armoedegrens 1000 euro bedraagt. Zij meent dat dit gegeven niet relevant is aangezien ze bij haar echtgenoot woont en dit sinds haar 37-jaar durende huwelijk. Ze stipt aan dat verweerder geen bijkomende informatie heeft opgevraagd met oog op het uitvoeren van een behoefteanalyse. Ze geeft aan dat de huurprijs zoals vastgelegd in hun huurcontract 263,40 euro per maand bedraagt en dat ze na aftrek van de huurprijs nog ruimschoots voldoende middelen hebben om hun nutsvoorzieningen te betalen en in hun dagelijkse behoeften te voorzien.

In een vierde onderdeel van het middel stelt verzoekster dat verweerder de ogen sluit voor de specifieke familiale situatie. Zij is 37 jaar gehuwd, heeft drie kinderen, haar echtgenoot en kinderen hebben de Belgische nationaliteit, haar twee dochters hebben zelf ook kinderen, in totaal heeft ze vijf kleinkinderen, ze woont sinds 1998 onafgebroken in België, zij is geïntegreerd, zij wordt hier gedoogd en zij is in de mogelijkheid om te werken. Zij meent dat haar een verblijfsrecht in die omstandigheden ontzeggen, ingaat tegen de redelijkheid. Zij begrijpt niet dat verweerder niet is nagegaan of haar banden in België

gezien de gezinsrealiteit niet opwegen tegen de banden in haar thuisland. Zij meent dat zij zich op zijn minst kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In een vijfde onderdeel van het middel stelt ze dat verweerder in het bevel verwijst naar artikel 7, doch nalaat aan te geven over welke wet het gaat. Voorts verwijst ze naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt ze dat uit deze bepaling blijkt dat verweerder rekening dient te houden met de individuele situatie van de betrokkene. Ze stelt dat nergens uit de motivering van het bevel blijkt dat er rekening werd gehouden met haar individuele situatie.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 april 2013 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dit in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij legde een uittreksel van de huwelijksakte neer, alsook haar reispas. Zij werd verzocht om binnen de drie maanden een attest van mutualiteit, een geregistreerd huurcontract en een bewijs van het inkomen van de referentiepersoon neer te leggen.

Ten bewijze van de bestaansmiddelen heeft verzoekster documenten neergelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering geniet en tevens heeft zij eigen loonfiches overgemaakt, alsook een attest van haar werkgever dat zij als poetsvrouw tewerkgesteld is sinds 1998 met een contract van onbepaalde duur.

Wat het eerste onderdeel van het middel betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster nagelaten heeft aan verweerder te kennen te geven wat de specifieke situatie van haar echtgenoot was. Niettegenstaande verzoekster kan gevolgd worden in haar redenering, kan het verweerder niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden aangezien deze feitelijke gegevens hem geheel onbekend waren. De Raad dient zich voor het wettigheidstoezicht te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling en vermag aldus geen rekening te houden met stukken die na het nemen van de bestreden beslissing werden neergelegd. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht aannemelijk. Evenmin toont verzoekster aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Het staat verzoekster uiteraard vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij al deze gegevens overmaakt aan verweerder.

Aangezien verzoekster enkel stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot over een werkloosheidsuitkering beschikt, zonder meer, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van deze gegevens te oordelen dat conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet, werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking worden genomen als aangetoond wordt dat de betrokkene actief op zoek is naar werk, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hieruit volgt dat het evenmin kennelijk onredelijk is van verweerder om vervolgens enkel de inkomsten van verzoekster te gaan beoordelen, aangezien op grond van hetgeen reeds werd voormeld, hij redelijkerwijze geen rekening vermocht te houden met de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot. Noch een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

De inkomsten van verzoekster bedragen 260 euro. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Wanneer men enkel de inkomsten van verzoekster neemt dan is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat deze niet volstaan om voor zichzelf en de referentiepersoon in te staan. Gelet op de stukken van het administratief dossier heeft verweerder niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat het inkomen van verzoekster niet bij dat van haar echtgenoot dient te worden geteld. Ook op dit punt maakt verzoekster geen schending aannemelijk van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel.

Wat verzoeksters betoog betreft dat er geen behoefteanalyse werd gemaakt, herhaalt de Raad dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele indicatie heeft overgemaakt aan verweerder dat haar echtgenoot een maxi-vrijstelling genoot en hierdoor niet dient aan te tonen dat hij actief op zoek is naar werk. Gelet op dit gegeven heeft verzoekster bijgevolg het bestaan van "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende *in casu* geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een schending van artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat betreft de specifieke familiale situatie van verzoekster is dit bepalend voor de beoordeling of aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven. Op zich doet de beslissing

tot weigering van verblijf geen afbreuk aan de familiale situatie van verzoekster. Deze beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster geen verblijf wordt toegekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet duidelijk aan welke voorwaarden verzoekster dient te voldoen om zich te kunnen beroepen op een verblijf. Zoals reeds gesteld staat het verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen gestaafd door alle stukken die zij thans voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt.

Wat betreft de weigering van verblijf toont verzoekster niet aan dat deze bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt aangezien deze beslissing op zich niet tot gevolg heeft dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten, noch tot gevolg heeft dat ze van haar gezin zal worden gescheiden.

De vraag stelt zich echter of het bevel om het grondgebied te verlaten in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM en met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Op grond van 74/13 van de vreemdelingenwet is vereist dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval of met het gezins- en familieleven. Daargelaten de vraag of zulks een motiveringsverplichting inhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder heel goed op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster. Verweerder was op de hoogte van het gegeven dat verzoekster gehuwd was met een erkend vluchteling die inmiddels Belg is geworden en dat ook de kinderen de Belgische nationaliteit hebben. In het administratief dossier is een positief samenwoningverslag terug te vinden. Verder blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster kleinkinderen in België heeft, dat ze tewerkgesteld is. Evenwel blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat deze gegevens werden beoordeeld alvorens een bevel te nemen. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd aangaande de specifieke omstandigheden van het geval of over het gezinsleven. Aldus is de Raad van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt.

Het middel is gegrond voor wat betreft het bestreden bevel.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van 11 september 2013.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2013 wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU